CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

FUGA DIN SEATTLE

No. 66

Lei 3.__

FUGA DIN SEATTLE

No.66

EDITURA «ADEVERUL» S. A.

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

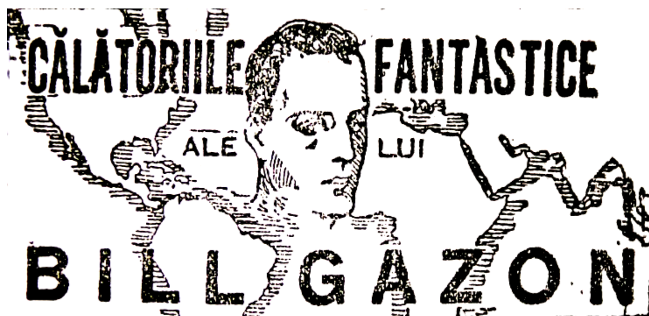
Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

DIN CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON AU APĂRUT PÂNĂ ACUM :

45. „ÎNGERUL SALVATOR” DIN VALENCIA
46. FOC LA BORD
47. ATENTAT LA BARCELONA
48. O CURSĂ PERFIDĂ
49. PLUTONUL DE EXECUŢIE
50. DRUMUL SPRE MADRID
51. REGĂSIREA
52. ÎN SLUJBA LUI FRANCO
53. ÎN MISIUNE SECRETĂ
54. PE CERUL MADRIDULUI
55. OSTATECUL
56. MISTERUL DIN ALGARVE
57. ZBOR PESTE ATLANTIC
58. ESCALĂ FORŢATĂ
59.INSULA MISTERELOR
60. GROTA ORORILOR
61. PE CUTERUL PIRAŢILOR
62. EROISMUL LUI STILWELL
63. PE O MICĂ BARCĂ DE SALVARE
64. DIN LAC ÎN PUȚ
65. TÂRG DE SCLAVI ÎN ZANZIBAR
66.FUGA DIN SEATTLE

Fuga din Seattle

CAPITOLUL 1
Cei doi străini din Seattle

Ploua mărunt, rece, ca și cum cerul Seattle-ului scuipa oboseală și tristețe peste străzile murdare. Bill își ridică gulerul hainei și privi în tăcere spre clădirea cu trei etaje de cărămidă, de vizavi. Lumina slabă dintr-un singur geam tremura ca o speranță stinsă.

Sam, masiv și nemișcat ca un bolovan, pufni în tăcere.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse el scurt. Prea liniște pentru cartierul ăsta.

Bill nu răspunse. Ochii lui albaștri se îngustară, concentrați. În mâna stângă ținea o fotografie, imaginea unei fete zâmbitoare, cu păr castaniu și ochi mari. Thea. Nu o mai văzuse de ani de zile. Dar informația primită acum două nopți, într-un bar dubios din Chicago, era clară: *"O fată care seamănă leit cu*

fotografia asta a fost văzută în Seattle. Răpită. Dusă cu o dubă neagră."

Un motor hurui brusc la colț. O dubă veche, Ford, cu vopseaua scorojită, întoarse lent și se opri lângă clădire. Un bărbat coborî, tras peste ochi cu o șapcă și purtând un impermeabil lucios. Nu se uită în jur. Deschise portiera din spate. Atunci Bill o văzu.

Fata.

Doar o clipă. Legată, cu o eșarfă peste gură. Ochii ei, mari, uimiți, se întâlniră cu ai lui Bill, prin fereastra crăpată. Și da... semăna cu Thea. Al naibii de mult.

— SAM! Pornim!

Sam deja se mișca. Corpul său uriaș se învârti pe călcâie și o luă la fugă după dubă. Bill se strecură prin trafic ca un ac printr-un acvariu de piranha. Duba demară. Bill alergă. Dintr-o parcare, o motocicletă stătea nelegată.

Bill nu ezită. Sări în șa, porni la sârmă cu un scurtcircuit improvizat și se azvârli pe urmele mașinii. Sam, rapid pentru statura lui, se agăță din mers de suportul din spate. Duba o luă pe o alee, apoi dispăru într-un labirint de străzi industriale.

Ploua mai tare. În urmă, doar ecoul pașilor și zbuciumul inimii lui Bill. Încă o dată, simțea că fusese atât de aproape. Dar ce văzuse? Thea? Sau doar o iluzie bine montată de cineva care voia să-i tragă un glonț în spate?

Sam ridică capul din spatele lui, ud leoarcă și cu o expresie furioasă:

— Ai văzut-o?

Bill strânse din maxilare.

— Da. Sau ceva ce-i seamănă blestemat de bine.

Motivul pentru care veniseră în Seattle tocmai prinsese contur.

Bill conduse motocicleta prin ploaie ca un nebun, urmărind duba care se strecurase printre depozite, trecuse pe sub un pod joasă și dispăruse într-un cartier părăginit. La un colț, Sam îi făcu semn. Coborâseră. Era clar că-i pierduseră. Dar nu de tot.

— A intrat undeva prin zonă, zise Sam, privind în jur cu ochii lui negri și vigilenți. Cartier de stivuitori. Hală după hală. Ideal să-și ascundă rahaturile.

În fața lor se întindeau rânduri de clădiri abandonate. Uși ruginite, geamuri sparte, pereți umezi. În aer se simțea mirosul de motorină, de frână învechită și mucegai. Bill coborî de pe motocicletă și scoase revolverul din tocul de la brâu.

— N-o mai lăsăm să ne scape, murmură. De data asta, punem capcana.

Împărțiră zona. Sam o lua pe partea dinspre chei, Bill prin gangul lateral al unui fost atelier mecanic. Înăuntru, doar tăcere. Dar pașii lui Bill erau lini și calculati. Se mișca precum o panteră printre cutii de scule abandonate și frânghii ude.

Dintr-odată, un zgomot. Un șuier, apoi o izbitură în metal. Se opri brusc. Trase aer în piept și așteptă.

O siluetă apăru în ușă. Bill își ținti arma. Dar nu trase. Sam.

— Am găsit ceva, zise negrul cu voce joasă. Și nu-mi place deloc ce e.

Într-o magazie fără geamuri, cu ușile legate cu lanț, era legată o altă fată. Blonduță, în haine uzate. Nu era Thea, nici Nancy. O necunoscută. Speriată, epuizată. Încerca să spună ceva prin cârpa legată la gură.

Bill i-o scoase.

— Fata din dubă... unde e?

Ea clătină capul, tremurând:

— Era cu mine. M-au despărțit. Au plecat cu ea acum o oră... Spuneau ceva despre *"transferul canadian"*... și *"documentele false"*.

Bill o privi lung. Thea nu era. Dar asta însemna că o rețea mai mare era în joc. Fata semăna cu Thea... și era doar una din multe.

— Au lăsat ceva? întrebă Sam.

Fata indică o cutie metalică, cu ștanță de expediție. Bill o deschise. Înăuntru, fotografii. Mai multe fete. Dosare. Coduri.

Sam fluieră încet.

— E mai mare decât credeam.

Bill închise cutia cu un gest sec. În ochii lui ardea ceva rece, neînduplecat.

— Seattle nu e decât începutul, zise el.

Apoi o luă pe fată de braț și ieșiră în noapte. Ploua încă. Dar acum nu mai era doar o urmărire. Era un război.

În secția de poliție din districtul South Lake Union mirosea a cafea reîncălzită și hârtie umedă. Bill și Sam stăteau în fața unui birou zgâriat, cu mâinile încrucișate. Ofițerul din spatele

biroului, locotenentul Rokes, era gras, plictisit și cu privirea de pește mort. Uniforma îi era murdară de sos, iar tonul sec.

— Ziceți că ați găsit o fată legată într-un depozit? Și că alta a fost răpită? Să fiu sincer, domnule Gazon... Seattle e plin de povești din astea.

Bill nu clinti un mușchi.

— Și mai plin de fete dispărute, după cum am citit în presă. Mă întreb de ce niciuna nu e găsită.

Rokes zâmbi urât și-și frecă bărbia dublă. Trase un dosar dintr-un teanc și-l răsfoi fără chef.

— Da... Emily Roy, 17 ani. Dispărută acum 3 săptămâni. Ai dreptate. Dar nici măcar părinții nu cred că mai trăiește.

Bill se ridică brusc.

— Atunci poate ne ocupăm noi. Cu sau fără sprijinul dumneavoastră.

Sam se ridică și el. Înălțimea și masivitatea lui făceau biroul să pară o jucărie. Rokes înghiți în sec.

— Nu vă băgați unde nu vă fierbe oala, băieți. Aici funcționează altfel lucrurile.

— Da, murmură Bill. Tocmai asta e problema.

Ieșiră în ploaie. Luminile orașului clipeau ca niște avertismente mute. În aer era ceva ce Bill nu mai simțise de când fusese în Havana. Complicitate. Frică. Putreziciune acoperită cu ziare.

— Ne-au văzut, spuse Sam scurt. Încă de când am intrat.

— Știu. Și urmează să ni se trimită un mesaj.

Nu trecură mai mult de zece pași, că un Ford negru se apropie și frână brusc. Un geam coborî. Din interior, o voce feminină:

— Sunteți Bill Gazon?

Bill și Sam se întoarseră brusc. Fata avea pălărie cu boruri largi, părul ud și ochii migdalați, inteligenți. Ținea în mână un plic.

— Cine sunteți? întrebă Bill.

— Nu contează. E vorba de fata pe care o căutați. E vie. Dar n-aveți mult timp. Citiți și veniți acolo. Singuri. Sau n-o veți mai vedea nici pe ea, nici pe mine.

Îi întinse plicul, apoi mașina demară cu o smucitură și dispăru în întuneric.

Sam bombăni:

— Frumoasă, dar suspectă. Nu-mi place.

Bill deschise plicul. O adresă. Zona industrială, din nou. Și o poză. Fata care semăna cu Thea. Legată. Speriată.

Sub poză, scris de mână cu cerneală neagră: „Dacă o vrei vie, vino fără musafiri. Ora 2:00. Știi unde.”

În jur, orașul părea că-i urmărește. Și cineva, în umbră, tocmai făcuse următoarea mișcare.

Ora 2 fără cinci. Bill intră singur în hala părăsită de pe strada Franklin. Ploua mai tare, și sunetul loviturii de apă pe acoperișul de tablă se amesteca cu ecoul pașilor săi. Își verificase arma de două ori. Sam rămăsese în afară, ascuns în întuneric, pregătit să intervină.

Interiorul era pustiu. Doar un bec murdar atârna din tavan, tremurând ușor. Sub el, pe un scaun vechi de lemn, stătea o fată legată. Fața îi era întoarsă, dar Bill simți fiori. Părul. Profilul. Era ea?

Se apropie, cu pas atent, arma pregătită. Fata ridică privirea.

— Thea?

Ea clătină capul, cu lacrimi în ochi.

— Nu... nu sunt Thea... Mă cheamă Nancy.

În clipa aceea, un clic metalic se auzi în spatele său. Cineva acționase o pârghie. Un perete lateral se deschise brusc și două siluete ieșiră din întuneric cu armele scoase.

Bill se aruncă pe podea, trăgând. Gloanțele şuierară pe deasupra. Nancy țipă, căzând cu tot cu scaun. Ușa din spate se izbi. Sam năvăli ca o forță a naturii, lovind cu tot corpul un bărbat, care se izbi de perete și căzu inert. Al doilea trăgător o luă la fugă pe o pasarelă de metal. Bill se ridică și alergă după el.

Sus, între grinzi, scurtă luptă corp la corp. Picioare peste balustradă, pumni în coaste, respirat greu. Bill îl împinse și bărbatul căzu două etaje, zdrobit.

Când coborî, Nancy plângea. Bill îi tăie legăturile.

— Ești rănită?

— Nu... doar speriată... Eu nu știu nimic! M-au luat de pe platoul de filmare, mi-au spus că seamăn cu cineva. Cu o fată pe care o caută un bărbat...

Bill simți cum sângele îi urcă în tâmple. Fata fusese folosită drept momeală. Cineva știa că el urma s-o confunde cu Thea. Cineva îi urmărea pașii.

Sam ridică capul din spatele unei coloane:

— Cineva e cu două mișcări înaintea noastră, Bill.

Bill dădu din cap. Se întoarse spre Nancy.

— Ne ajuți?

— Da, spuse ea, fără ezitare. Dacă mă pot ține pe picioare, vă ajut. Nu vreau să mai pățească altcineva ce am pățit eu.

În noaptea udă din Seattle, Bill Gazon nu găsise ce căuta.

Dar găsise o aliată.

Și un nou început.

CAPITOLUL 2
Ploaie de plumb în districtul Pioneer

Nancy rămăsese la hotel, sub protecția unui prieten de încredere al lui Sam. Bill nu voia să riște. Fata fusese deja prea mult timp pion pe tabla altora. Acum, era rândul lor să mute.

Districtul Pioneer era partea veche a orașului. Clădiri cu fațade de cărămidă, scări metalice ruginite, ganguri în care lumina nu mai intra de ani de zile. Bill și Sam ajunseseră acolo cu pași calculați. Un informator le spusese: *„dacă vreți să găsiți capul rețelei, căutați-l pe Packard. Lucrează pentru Montclair.*

Are un birou subteran, lângă vechea parcare de la Cherry Street.”

Sam verifică pistolul. Bill îi făcu semn și o luară printr-un gang îngust, printre pubele revărsate. Un miros de pește stricat și benzină înțepa nările. La capătul gangului, o ușă grea de metal. În spate, un lift industrial cobora în subsol.

Coborâră.

Subsolul era luminat de becuri cu neon. Într-o cameră de beton, doi bărbați jucau cărți. Între ei, o valiză. În ea, bani. Mulți bani. Și arme.

Bill deschise ușa cu un picior și intră, cu revolverul la piept. Sam apăru în spate, sprijinindu-se de cadru ca un zid mobil.

— Bună seara, Packard. Sau preferi să-ți spun „porcul lui Montclair”?

Bărbatul din stânga sări în picioare. Cealaltă mână se mișcă spre haină. Bill trase. Un glonț în umăr. Al doilea în picioare. Packard căzu, răcnind. Sam se repezi la al doilea și-l pocni direct în mandibulă. Sunetul crunt al oaselor făcu becul să tremure.

— Stați! Stați! zbiară Packard. Vorbesc! Vă spun ce vreți!

— Fetele. Unde?

— Le duc spre nord... nu știu unde exact. Se schimbă rutele, se schimbă oamenii. Montclair primește ordine. Eu doar țin legătura cu unul... un polițist. Numele lui e...

O explozie. Sticlă spartă. Gloanțe. Cineva trăsese din exterior. Bill se aruncă la pământ. Sam trânti masa peste Packard. Ambii bărbați inamicii căzură într-o ploaie de foc.

Bill și Sam răspunseră. Două umbre se prăbușiră în gang. Apoi tăcere.

Bill ridică valiza. Înăuntru, printre bancnote, un dosar. Un nume scris cu litere mari: „Locotenent Rokes.”

— Știam eu că are miros de putregai, mormăi Sam.

Bill închise valiza și spuse sec:

— Îl confruntăm. În seara asta.

Dar afară, ploaia devenise și mai deasă. Ca și cum cerul Seattle-ului încerca să spele păcatele orașului. Degeaba.

Sediul poliției era luminat chior, doar două becuri pâlpâiau în holul mare. Bill și Sam pășiră înăuntru cu pași grei, lăsând urme ude pe podeaua de linoleum. Valiza era bine închisă și ținută de Bill ca o grenadă gata să explodeze.

— Aici, șopti Sam. E pe tură, îți spun eu.

Recepționerul nici nu ridică privirea. Se obișnuise cu umbrele. Dar când îl văzu pe Bill cum împinge ușa biroului locotenentului Rokes fără să bată, tresări și înghiți în sec.

Rokes era acolo. Își aprinsese o țigară, se aplecase peste hârtii. Când îi văzu, încercă să zâmbească.

— Măi să fie… domnul Gazon și companionul său tăcut. Să înțeleg că nu v-a plăcut cafeaua de aseară?

Bill aruncă valiza pe birou. Capacul se deschise. Bancnotele se revărsară ca un potop de sânge verde. Rokes rămase cu țigara atârnând.

— Nu e de la mine, mormăi el.

— Ba e, spuse Bill. Numelui tău e pe dosar. Și niște poze... inclusiv una cu tine, strângând mâna lui Montclair, la o petrecere cu șampanie.

Rokes încercă să se ridice, dar Sam puse o mână cât o menghină pe umărul lui.

— Vrei să chemăm presa? întreba Bill. Sau ai chef de o plimbare scurtă cu noi, să vorbim pe larg?

Locotenentul păli. În câteva secunde, tot aerul de superioritate i se scurse din ochi.

— Ascultați... nu știți cu cine aveți de-a face. Montclair nu e omul de vârf. E doar o piesă. Voi chiar credeți că e vorba doar de fete? E o întreagă rețea. Canada e doar trecerea. În Yukon e baza. Dar n-ajungeți acolo. Nimeni nu scapă viu din mâna lor.

Bill îi aruncă o privire scurtă.

— Atunci n-avem timp de pierdut.

Îl lăsă pe Rokes tremurând la birou. Sam luă dosarul și scoase din el o hartă.

— Aici. Un punct marcat cu „R.F."

— „Red Fence", spuse Bill. Un vechi depozit de cherestea, abandonat. Știam că n-a ars în întregime în incendiul din '31.

— Ne așteaptă acolo?

— Da. Cu arme. Cu fete. Cu adevărul.

Afara, Seattle continua să plângă. Dar Bill avea sângele rece.

Depozitul Red Fence era cocoțat pe marginea unei linii ferate vechi, în apropierea unui dig dezafectat. Ploua întruna, iar

luna stătea ascunsă sub o platoșă de nori grei, ca și cum cerul însuși refuza să privească ce urma să se întâmple.

Bill și Sam ajunseseră la marginea zonei industriale cu un Ford gri închiriat. Se opriră cu câteva străzi mai departe, apoi continuară pe jos. Trecuseră de clădiri abandonate, macarale ruginite, lăzi goale și uși sparte.

— Acolo, spuse Sam, făcând semn cu bărbia.

Clădirea era înaltă, de lemn, cu acoperișul prăbușit într-o parte. Dar lumina roșiatică care scăpa printr-o crăpătură din perete nu lăsa loc de îndoială. Era folosită.

Înăuntru, două voci discutau. Apoi, un geamăt. Unul înăbușit. De femeie.

— Asta-i, șopti Bill.

Ocoliră clădirea și găsiră o trapă laterală care scârțâi sub greutatea lor. Se strecurară înăuntru. Interiorul era plin de paleți, bidoane de ulei și umbre. Pe o platformă înaltă, doi indivizi supravegheau o cușcă metalică. În ea, două fete. Una dintre ele era Nancy.

Bill nu mai așteptă. Trase primul foc. Unul dintre paznici se prăbuși imediat. Sam se repezi spre al doilea și îl trânti peste balustradă. Urletul metalic al trupului lovind schela răsună peste hala pustie.

Alarma fusese dată.

Uși se deschiseră. Alți bărbați năvăliră din adâncul clădirii. Pistoale, mitraliere scurte. Plumbul începu să cânte. Bill și Sam răspundeau, metru cu metru, adăpostindu-se printre butoaie și stive de cherestea. Gloanțele spintecau aerul. Fetele țipau.

Nancy reuși să tragă grilajul cuștii și să iasă, târând cealaltă fată după ea. În haosul general, Bill ajunse lângă ele.

— Ieșiți! Repede! Prin trapa din spate!

Sam acoperi retragerea cu foc susținut, până când se termină gloanțele.

Apoi… o explozie. Undeva în spate, o rezervă de benzină luă foc. Flăcările se ridicară spre acoperiș, iar tot Red Fence-ul deveni un urlet de jar.

Ieșiră pe fugă. În stradă, o altă mașină îi aștepta. Era bărbatul acela, șoferul de la duba neagră. Îi văzu. Îi recunoscu. Apăsă accelerația și fugi.

Bill ridică revolverul, dar nu trase. Îl voia viu.

— E singura verigă care ne poate duce la Montclair, zise el cu dinții strânși.

Se uită înapoi. Flăcările dansau în noapte, iar ploaia nu mai avea putere să le stingă. Red Fence ardea. Cu secretele lui. Cu nume, fapte și vinovați.

Dar povestea continua.

***

Camioneta cu care scăpaseră se oprise într-un hangar dezafectat de la marginea orașului. Înăuntru, două saltele murdare, o canistră cu apă și lumina slabă a unui bec alimentat de un generator portabil.

Nancy tremura, dar nu mai era panicată. Cealaltă fată, pe nume Lisa, fusese legată săptămâni întregi. Abia mai vorbea. Sam o acoperi cu o pătură și îi întinse o cană cu ceai fierbinte.

Bill privea harta scoasă din dosarul lui Rokes. Liniile de pe ea conturau o rută: Seattle, Bellingham, Vancouver, granița spre nord. Ultimul punct era marcat cu un cerc roșu: “Kodiak Tranzit:Punct de trecere, pădure.”

— Asta-i direcția, spuse el încet. E clar că transportul se face pe jos, prin pădure. Poate cu cai sau căruțe.

— Poate cu oameni forțați, adăugă Sam. Ca fetele astea.

Nancy se apropie și se așeză în fața lui Bill. Ochii îi erau obosiți, dar calzi.

— Am fost doar o momeală, știu. Dar... dacă mai pot fi de ajutor... merg și eu.

Bill dădu din cap, dar vocea lui rămase fermă:

— Nu. Tu rămâi aici. Ne-ai spus tot ce știai. Te-au văzut. Te vor căuta.

Nancy își mușcă buzele, luptându-se cu gândurile.

— Și tu... tu nu ești sigur că fata aceea e Thea, nu-i așa?

Bill închise ochii pentru o secundă. Imaginea ei apăru clar: legată, cu privirea disperată. Prea multă speranță, prea multă durere.

— Nu sunt sigur de nimic. Dar nu pot să mă opresc.

Nancy îl atinse pe braț, încet. O mână caldă pe o inimă care nu mai simțise asta de mult.

— Atunci promite-mi că ai să te întorci. Că ai să-mi spui dacă o găsești.

Bill se ridică. Ochii lui căpătaseră din nou acel luciu de oțel.

— Promit. Dar numai dacă reușesc să ies viu din Yukon.

Sam strânse totul. Gloanțe. Harta. Busola. Lăsară fetele în grijă sigură, la un preot bătrân din cartier, care își riscase viața altădată pentru alții.

Când porniră din nou pe drum, Seattle rămase în urmă, ascunsă în fum și ploaie.

În față drumul spre nord, spre munți, păduri, viscol și poate... adevăr.

CAPITOLUL 3
Nancy

Dimineața căzuse grea peste Bellingham, orașul-port de la granița de nord a statului Washington. Ceața se ridica în fuioare din docuri, acoperind străzile cu o tăcere umedă și densă. Bill și Sam coborâră din camionul de marfă care-i adusese până acolo. Se amestecaseră printre muncitorii care descărcau saci de cafea și lăzi cu conserve, fără să atragă atenția.

Bill avea harta strânsă la piept, sub haină. Punctul marcat „Kodiak Transit” era tot mai aproape. Dar ce nu înțelegea era de ce toate urmele recente păreau să se oprească aici.

— Avem nevoie de informații locale, spuse Sam. Rapid. Sau ne rătăcim printre umbre.

Bill încuviință. Intrară într-un han murdar de pe o stradă laterală. Clienți: marinari, doi indivizi prea tăcuți și o fată cu pălărie roșie la bar.

Bill se opri brusc.

Fata se întoarse. Nancy.

— Ce naiba…

Ea zâmbi palid.

— Știu că mi-ai spus să stau deoparte. Dar nu puteam. Mă simțeam parte din asta. Și, Bill… am auzit ceva.

În câteva minute, la o masă retrasă, Nancy povesti.

— Cineva vinde pașapoarte false pentru Yukon. Aici, în port. Nu pentru turiști. Pentru fete tinere. Fete care n-au voie să plece din țară.

Bill simți un nod în stomac.

— Când?

— În seara asta. Un tren de marfă pleacă spre nord. În ultimul vagon... se urcă marfa vie.

Sam își strânse pumnii.

— Atunci urcăm și noi.

Nancy clătină din cap.

— E o capcană. Am auzit un nume. *Călăul din Coos Bay.* Îl aduc înapoi pe el. Pentru voi.

Bill încremeni. Fusese odată în Oregon. Călăul era un fost torționar, angajat ca mercenar. Acum în slujba lui Montclair?

— Nu-i vorba doar de fete, spuse Bill. E vorba de cineva care ne cunoaște.

Nancy îi apucă mâna.

— Nu plecați singuri. Luați-mă cu voi.

Bill oftă. Sam dădu din umeri.

— Odată ce ai văzut iadul, n-ai de ce să mai fugi de fum.

Se hotărî. În noaptea aceea, aveau să se urce clandestin într-un tren care nu ducea doar spre graniță.

Ci și spre un trecut care nu murise.

Depoul de la marginea Bellinghamului părea părăsit. Clădiri joase din tablă ruginită, vagoane vechi trase pe linii moarte și o liniște spartă doar de scârțâitul metalului și de şuierul vântului care aducea miros de gudron și ploaie uscată.

Bill, Sam și Nancy stăteau la adăpostul unei locomotive ruginite. Era aproape miezul nopții.

— Vagonul cu container alb, ultimul din coloană, spuse Nancy în șoaptă. Acolo au urcat azi două fete. Le-au adus legate, cu pungi pe cap.

— Și Călăul? întrebă Sam.

— Tot acolo. Are armă. Și altceva mai rău: un câine de luptă. Nu-i om. E bestie.

Bill își trecu mâna peste obraz, apoi își scoase revolverul și verifică mecanismul. Întunericul era aliatul lor, dar și un pericol. O mișcare greșită și puteau sfârși aruncați în pădure, la marginea unei gropi anonime.

Trenul şuieră scurt, semn că plecarea era aproape.

— Acum, șopti Bill.

Se strecurară printre vagoane, pas cu pas, până ajunseră la ultimul. Nancy fu prima care se cățără pe bara laterală, apoi

Bill, apoi Sam. Se agățară de platforma îngustă și forțară ușa. Era încuiată.

Sam scoase o cheie universală improvizată. În zece secunde, yala cedă.

Înăuntru: miros de transpirație, frică și ulei. În semiîntuneric, o ladă mare de lemn, două colivii și… un bărbat masiv, cu păr rar și un chip pe care și l-ar fi tatuat însuși Diavolul.

Călăul din Coos Bay.

Câinele, un mastiff uriaș, legat cu lanț scurt, dar cu fălcile bătând a sete de sânge.

— Mă așteptam la voi, zise omul, ridicând o pușcă cu dublă țeavă. Se așeză calm pe ladă.

— M-ai urmărit, nu? spuse Bill. De la Seattle.

— De când ai pus piciorul în oraș, blondule. Ești prea vizibil pentru lumea asta. Ai un chip care cere război.

Câinele mârâi. Călăul ridică un fluier.

— Dacă suflu, e sfârșitul fetei.

Bill nu clipi.

— N-ai timp să sufli nimic.

Focul trasei. Sam năvăli. Nancy țipă și se trânti la pământ.

Când fumul se risipi, câinele murise, cu un glonț în piept. Călăul zăcea cu brațul stâng zdrobit, dar încă viu. Sam îi ținea capul lipit de podea.

— Nu l-omorî, mormăi Bill. El ne va conduce mai departe.

Din colivia din stânga, o mână tremurătoare se strecură printre gratii. O fată tânără. În ochii ei, aceeași groază văzută în alte priviri.

— E una din ele, spuse Nancy. Dar nu... nu e Thea.

Bill strânse din dinți.

— Înseamnă că mergem mai departe.

Trenul porni în noapte. Dar acum, în vagonul său, Bill avea ceva prețios: un dușman prins... și un drum care se contura în sfârșit.

Trenul se legăna monoton pe șine, vagon după vagon, întinzându-se ca un șarpe metalic spre nord. În întunericul containerului, doar becul slab de la o lanternă arunca umbre tremurate peste chipurile încordate.

Călăul din Coos Bay era legat cu curele groase de o grindă metalică. Brațul stâng i se umfla urât, iar sângele îi păta mâneca groasă de piele. Sam îi pusese un garou strâns și-l supraveghea ca un paznic de iad.

Bill stătea în fața lui, calm, cu revolverul în poală.

— Acum vorbești. Dacă pierd timp, nu mai ajungi viu nici până în Alaska.

Călăul scuipă sânge și zâmbi strâmb:

— Sunteți morți oricum, Gazon. Nu știți pe cine aveți în față.

Bill trase un glonț care se înfipse în lemnul de lângă urechea lui.

— A doua oară nu ratez.

Călăul clătină capul. Respiră greu, dar vocea i se schimbă. Mai groasă, mai sinceră:

— În Yukon e un loc. Nu-i trecut pe nicio hartă. Îi spun *Tabăra Femeilor Albe*. Un fort, în pădure. Îngrădit cu sârmă ghimpată. Gardieni înarmați. Clienți care vin cu avionul. Fetele ajung acolo pe jos, printr-o rută ascunsă. Dincolo de frontieră.

— Montclair?

— Nu e decât un livrator. Cel care coordonează totul... se numește Straun. Un neamț. Fost agent. Nebun de legat. E omul de legătură cu cumpărătorii. Fete, arme, orice.

Bill se ridică.

— Și unde e intrarea în pădure?

— De la Fort Edison. Un post părăsit, în munți. Dacă ajungeți acolo, veți vedea urmele. Dar nu veți ieși. Nimeni n-a ieșit vreodată.

Nancy își strânse haina pe ea, privind pe fereastra îngustă.

— Am ajuns aproape de graniță, spuse. Luminile... acolo e ultima gară.

Bill se apropie de ea. În vocea lui era și o căldură tăcută:

— Dacă vrei, cobori aici. Ai făcut destul.

Nancy se întoarse spre el, cu ochii umezi:

— Nu. Acum sunt parte din poveste. Și dacă în pădurea aia e și Thea... atunci trebuie s-o vedem până la capăt.

Trenul frână scurt. Vagonul scârțâi.

La câțiva pași, o pancartă ruginită scria: "Fort Edison – Acces interzis. Teren militar."

Bill puse mâna pe umărul lui Sam. Se uitară amândoi spre noapte. Aerul mirosea a conifere, gheață și sânge vechi.

Noaptea la Fort Edison era tăcută și tăioasă. Vântul bătea dinspre pădure, aducând cu el miros de rășină, frig și pustiu. Clădirile militare abandonate stăteau întunecate ca niște coșmaruri adormite. Bill, Sam și Nancy coborâră din vagon fără zgomot, trăgând după ei pe Călăul legat. Îl abandonară într-o magazie încuiată cu lanț dublu, după ce Bill îi smulse din buzunar o hartă însemnată manual.

— Ai 24 de ore până te mănâncă șobolanii, spuse Sam rece. Sau până ne întoarcem. Dacă ne întoarcem.

Cei trei își luară bagajele minime și porniră pe jos, pe cărarea marcată cu creion roșu pe hartă. Nu era o potecă, ci mai degrabă o linie tăiată printre brazi, plină de rădăcini, gheață subțire și urme de pași... mici. De femei.

— Le-au trecut pe jos prin pădurea asta, mormăi Bill. Ca pe vite.

Nancy nu spuse nimic, doar strânse pușca pe care i-o dăduse Sam. Începuse să nu mai fie doar o victimă.

După o oră de mers, ajunseră la o poiană unde zăpada era mai groasă. Pe margine, o stâncă plată. Pe ea — o placă metalică ruginită, cu două litere incizate:

„T.F.”

— Tabăra Femeilor, zise Bill cu voce joasă. Suntem pe urme.

Dincolo de poiană, pădurea se îngroșa. Zăpada era tulburată de urme grele — bocanci de bărbați. Patru, cinci pași recenți.

Bill se opri. Semnal de oprire. Sam se lăsă jos, arma în mâini.

De nicăieri, un pocnet. Un glonț trecu razant pe lângă capul lui Bill. Altul izbi scoarța copacului lângă Nancy.

— Ne-au simțit! jos!

Se trântiră între trunchiuri, schimbând focuri cu inamicii ascunși. Umbre alergau în tăcere, bine antrenate. Era clar: nu erau simpli gardieni. Erau profesioniști. Mercenari.

Când focul încetă, unul dintre atacatori zăcea inert, restul dispăruseră.

Bill se apropie de cadavru. În buzunarul hainei negre, o fotografie.

Fata din imagine: Thea.

Dar poza avea pe verso o ștampilă: „ARCHIV STRAUN: CONFIDENTIAL"

Bill încremeni. Mâna i se strânse în jurul fotografiei.

— E vie, șopti.

Nancy îl auzi. Inima ei se strânse. Nu de gelozie. De teamă.

Pentru el.

— Atunci mergem până la capăt, zise Sam. Fie iadul, fie izbăvirea.

CAPITOLUL 4

În bârlogul lupului

Zorii zilei se strecurau grei și palizi prin ramurile dese ale pădurii. Lumina abia pătrundea, iar liniștea avea un freamăt straniu, ca o așteptare. Bill, Sam și Nancy coborau în tăcere versantul care ducea spre ceea ce pe hartă era doar o pată roșie: Tabăra Femeilor Albe.

În fața lor se desfășura un platou natural, mărginit de sârmă ghimpată, cu turnuri de pază din trunchiuri groase de molid. În interior, barăci din lemn, trei gardieni înarmați, o baracă centrală mai mare, poate comandamentul.

— Arată ca un lagăr, mormăi Sam.

Bill nu răspunse. Scana totul cu ochii de vânător: turele de patrulare, poziția armelor, unghiurile moarte. Apoi, un detaliu. La o fereastră din baraca principală, o siluetă feminină. Chip palid, păr castaniu. Era prea departe pentru a fi sigur, dar inima lui Bill se strânse brusc.

— E ea?

Nancy îl privi fără să întrebe. Doar puse o mână pe umărul lui. Gest simplu, tăcut. De încredere.

Coborâră pe burtă până în apropierea gardului. Bill scoase un clește din rucsac și începu să taie încet sârma. Sam, cu pușca în mâini, stătea cu ochii lipiți de turnuri. Nancy închise ochii o clipă și-și șopti ceva: o rugăciune sau o promisiune.

Trecuseră gardul.

Înăuntru, la adăpostul unei barăci laterale, se opriră. Bill făcu semn: Sam spre depozit, Nancy cu el spre clădirea centrală.

Ușa nu era încuiată. Intrară în tăcere. Hol întunecat, cu lemn jilav. Pe pereți, hărți. Pe un birou, o mașină de scris și mai multe dosare marcate cu "ARCHIV STRAUN".

Din camera alăturată, voci. Una groasă, cu accent. Cealaltă… tăioasă, dar feminină.

Bill împinse ușa încet. Privi prin crăpătură.

Un bărbat înalt, slab, cu ochelari rotunzi și uniformă cenușie vorbea cu o femeie. Straun. În fața lui, așezată, era Thea.

Sau cel puțin, cea pe care Bill o căutase în tot acest timp.

Numai că... fata nu era legată. Nu plângea. Nu părea speriată. Îl privea pe Straun cu o expresie calmă.

Și spuse clar:

— Atâta timp cât Bill Gazon e viu, totul e în pericol. Îl vreau mort.

Bill simți cum lumea se răstoarnă sub picioare.

Nancy, în spatele lui, își acoperi gura.

Pentru câteva clipe, Bill nu se mai mișcă. Nu mai respira. Cuvintele lui Thea i se înfipseră în creier ca niște cuțite:

„Îl vreau mort.”

Nancy, din spate, șopti:

— Bill… nu e ea… Nu are cum să fie…

Dar el știa. Era ea. Privirea, vocea, ticurile fine. Ani de amintiri nu puteau greși.

Straun se ridică de la birou și închise un dosar.

— Vom rezolva în curând. Avem oameni care știu să vâneze. Și dacă vine după tine, cu atât mai bine. Se predă singur.

Thea zâmbi. Rece. Străină.

— O să-l atrag eu. Lasă-l să creadă că sunt prizonieră. Nu va rezista.

Bill închise ușa cu o mișcare lentă și se retrase înapoi pe hol. Nancy îl urmă, speriată. Când ieșiră din baracă, Sam îi aștepta în spatele unui rezervor de apă, agitat.

— Două patrule se mișcă spre nord. Ne-au simțit?

Bill nu răspunse imediat. În ochii lui se aprinsese ceva ce nici Sam nu mai văzuse de mult. Nu doar durere. Trădare.

— Trebuie să ieșim de aici. Rapid. E o capcană. Totul.

— Ce s-a întâmplat?

Nancy voia să afle, dar Bill tăcea. În mers, tăindu-și calea spre gard, spuse scurt:

— Thea… colaborează cu Straun.

Sam rămase fără replică.

Ieșiră în pădure, alergând printre copaci. Când fură destul de departe, Bill se opri și se întoarse spre ei.

— Ne vânează acum. Nu mai suntem următorii salvatori. Suntem următoarea țintă.

Nancy își mușcă buza.

— Bill… cum e posibil?

— Poate a fost convinsă. Poate torturată. Sau poate… a ales asta.

Se așternu tăcerea. Pădurea era udă, friguroasă, ostilă.

— Și acum? întrebă Sam.

Bill închise harta și și-o băgă în buzunar.

— Acum ne întoarcem la Fort Edison. Refacem proviziile. Ne reorganizăm.

Nancy se apropie de el:

— Nu o putem lăsa acolo.

Bill o privi lung.

— Poate că e tocmai acolo unde vrea să fie.

Dar undeva, în spatele lor, printre crengile umede, un observator își scotea binoclul de la ochi și comunica în microfon:

— I-am localizat. Pornim. Ordinul e clar: Gazon trebuie să moară.

Pădurea fremăta sub picioarele lor. Frigul mușca prin hainele ude, iar liniștea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Bill mergea în față, concentrat, cu arma în mână și ochii tăind umbrele dintre copaci. În spatele lui, Nancy și Sam păstrau ritmul, tăcuți.

Se auzea ceva. Un cracnet fin. Un freamăt. O prezență.

— Ne urmăresc, șopti Sam. Patru, poate cinci. Se mișcă în evantai.

— Iar vântul bate înspre ei, completă Bill. Ne simt. Ne calculează.

În acel moment, un foc de armă izbucni din dreapta. Glonțul atinse o creangă deasupra capului lui Nancy și o făcu să țipe scurt. Sam o împinse la pământ.

— La stânga! Bill!

Bill se rostogoli în spatele unei stânci și trase trei focuri în succesiune rapidă. Un geamăt din pădure confirmă o lovitură. Dar ceilalți nu se opriră.

Umbre se strecurau printre trunchiuri, fulgerând cu scurte rafale de mitralieră. Erau profesioniști. Disciplină, viteză, flancare.

Bill înțelese repede: nu erau acolo ca să captureze. Erau acolo ca să execute.

— Nancy! În groapa aceea de sub rădăcină! Sam, acoperă-i!

Sam ridică arma automată pe care o luase de la unul dintre paznici și deschise focul în evantai. Trei umbre se retrăseră. Bill sări înainte și atacă flancul drept. Un corp se rostogoli spre el, armă în mână. Îl opri cu un glonț între ochi.

În spatele lui, Nancy strigă:

— Biiill! Uită-te!

Pe trupul celui căzut, în buzunarul hainei, un plic. Bill îl smulse. Îl deschise. Înăuntru, o hârtie mototolită. O fotografie. Thea. Tunsă scurt. Îmbrăcată în uniforma de paznic. Și un text scris cu mâna ei:

„Nu sunt de partea lor. Mă joc un rol. Ai încredere. T.”

Bill rămase împietrit. Sam se apropie, încordat.

— E de la ea?

Bill clătină capul.

— Nu știu. Poate e o capcană. Sau poate… e adevărat.

Nancy, cu respirația tăiată, îndrăzni:

— Dacă joacă un rol, se sacrifică. Și dacă nu e un joc?

Bill privi pădurea tăcută. În ochii lui nu mai era furie. Era o decizie care urma să fie luată.

— Atunci trebuie s-o aflăm. Cu orice preț.

Se retrăseră în adâncul pădurii, lăsând în urmă trupuri căzute și o urmă sângeroasă spre graniță. Bill strângea fotografia. Ceva se schimbase. Îndoiala era un aliat periculos.

Dar și singurul drum spre adevăr.

Seara căzuse peste pădure ca o cuvertură de plumb. Vântul se oprise, dar tensiunea din aer era atât de densă încât fiecare pas al celor trei semăna cu un legământ.

Tabăra era luminată slab, cu lămpi electrice legate la un generator vechi. Bill, Sam și Nancy se strecurau prin întuneric, folosindu-se de umbrele barăcilor, de sunetul motoarelor și de rutina plictisită a gardienilor.

— Intrăm pe acoperișul barăcii principale, spuse Bill. Straun e acolo.

— Și Thea? întrebă Nancy.

Bill nu răspunse. Nu mai putea răspunde la întrebarea asta fără să-i tremure vocea.

Sam aruncă un cârlig cu coardă și urcă primul. Bill îl urmă, iar Nancy, cu un curaj nou în privire, încheie formația. De sus, vedeau holul iluminat slab, și biroul lui Straun. Straun vorbea la telefon. Thea nu era acolo.

— E singur. Acum.

Coborâră printr-o trapă. Straun tocmai închidea convorbirea când auzi clicul armei lui Bill.

— Ridică mâinile. Încet.

Straun zâmbi, calm.

— Ai ajuns mai repede decât mă așteptam.

— Spune-mi unde e. Fără ocolișuri. Thea.

Straun oftă.

— Nu e aici. A plecat cu avionul în această dimineață. Yukon. Baza finală.

— Ce e „baza finală”?

— Un loc unde nimeni nu mai întreabă nimic. Nicio presă. Nicio poliție. Nicio speranță.

Nancy își ridică arma, dar mâna îi tremura.

— A fost de partea ta? Spune!

Straun râse. O râs tăios, fără căldură.

— N-a fost de partea nimănui. Joacă pentru ea însăși. Vrea putere. A învățat că lumea nu iartă slăbiciunea. A ales.

Bill strânse din dinți.

— Minți.

— Verifică-ți fotografia, domnule Gazon. Spatele paginii.

Bill scoase poza. Cu mâna tremurândă, o întoarse. La lumina slabă, apăru o urmă de altă scriere, aproape ștearsă:

„Dacă ești citit, sunt deja moartă. Sau mai rău.”

Bill simți cum genunchii i se înmoaie. În ochii lui, totul se întunecă pentru o clipă. Sam puse mâna pe umărul lui.

— Încă mai putem ajunge la ea. Dacă e vie.

Bill privi fix în ochii lui Straun.

— Unde e aeroportul?

Straun zâmbi.

— Nu vei ieși viu din pădure.

Bill îl trânti la podea cu un pumn scurt. Apoi le făcu semn celorlalți.

— Ne retragem. Luăm un avion. Mergem până în pânzele albe.

Nancy îl urmă în tăcere. Sam rămase în urmă o clipă, apoi ieși ultimul, trăgând ușa după ei.

Pădurea îi aștepta din nou. Dar acum, drumul era clar: Yukon.

Și poate… ultimul adevăr.

***

CAPITOLUL 5
Foc în port

Seattle îi primi înapoi cu ploaie și tăcere. Orașul era la fel de întunecat ca în ziua când Bill și Sam coborâseră din tren pentru prima oară. Numai că acum, sufletele lor erau mai grele. Nancy pășea între ei, tăcută, privind în gol.

Ultima speranță era la portul auxiliar din nordul orașului, acolo unde plecau avioane mici spre teritoriile canadiene. Piste noroioase, hangare improvizate, piloți care nu puneau întrebări.

— Avionul a plecat acum o oră, spuse mecanicul, fumând o țigară udă. Dar mai e unul pregătit. Dacă aveți bani... sau ceva mai interesant.

Bill scoase un plic cu dolari strânși din valiza lui Rokes. Îi aruncă omului.

— Ne urcăm acum.

În câteva minute, avionul de tip Bush se ridica din noroi, tăind cerul către nord. Sam stătea lângă pilot. Nancy se ținea strâns de centură, cu ochii pierduți. Bill, în spate, răsfoia din nou dosarul cu poza Theei. Sub lumina intermitentă a cabinei, cuvintele păreau mai tulburi ca niciodată.

„Sunt deja moartă. Sau mai rău."

Piloții transmiseseră deja către punctul de aterizare din Yukon. Dar Bill știa. Nu vor ajunge direct în tabără. Straun nu era prost. Va trimite o escortă. Sau mai rău: va încerca să-i doboare din aer.

— Sam! strigă el spre cabină. Caută pe radar… sunt pe urmele noastre?

Sam încuviință.

— Da. Doi avioni mititei, la 5 mile în spate. Ne taie calea.

Nancy se ridică, tremurând.

— Ce vrei să facem?

Bill îi puse mâna pe umăr.

— Acum nu mai e vorba de Thea. E vorba de toți cei care au dispărut și n-au fost găsiți niciodată. Dacă ne prind, vor șterge urmele.

Sam ridică tonul:

— Pregătiți-vă! Trag!

Avionul se înclină brusc. Un glonț spărgând carlinga anterioară. Altul lovi motorul drept.

— Coborâm de urgență!

Bill o prinse pe Nancy în brațe. Sam striga în microfon.

Pe cerul gri, trei păsări de metal desenau spirale ale morții.

În jos, pădurea urla sub palele vântului.

Impactul fu scurt, dar brutal. Avionul se prăbuși într-o poiană mlăștinoasă din apropierea unui râu înghețat. Fuselajul se înfipse între trunchiurile de mesteacăn și molid, iar una dintre aripi se frânse cu un sunet ascuțit, ca un urlet metalic.

Bill fu primul care se ridică. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte, dar încă vedea clar. Nancy tuși, plină de praf și noroi, cu sprânceana spartă. Sam ieși din cabină, cu mâna la coastă, încleștat de durere.

— Trăim, spuse el printre dinți. Întrebarea e… cât timp?

Un şuierat ascuțit îi răspunse. Gloanțe. Primul lovi fuselajul. Al doilea trecu pe lângă capul lui Bill.

— La pământ!

Se târâră spre o movilă de pământ acoperită de crengi. Bill reuși să scoată o armă de rezervă din rucsac. Nancy găsi pușca automată avariată și încercă s-o repare.

— Sunt trei. Poate patru, șopti Sam. Vin din partea nordică. Ne-au urmărit. Probabil lansaseră flacări de semnal când am căzut.

Bill trăgea scurt, calculat. Unul dintre mercenari căzu cu un strigăt sugrumat. Alții se risipiră în semicerc, încercând să-i învăluie. Gloanțele zgâriau aerul.

Dintr-odată, un hohot de râs răgușit se auzi din spatele unui copac doborât.

— Gazon! Nu ești bun de murit în zbor? Hai, dă-mi ultima bucurie.

Vocea... era cunoscută. Straun?

Bill strânse din dinți.

— Încă vii?

— Prea viu! Și prea dezamăgit că te-a trădat chiar cea pentru care ai ucis atâția.

Nancy își ridică ochii din arma pe care o reparase și șopti:

— Nu-l asculta… Vrea să te distrugă pe dinăuntru.

— Poate, spuse Bill. Dar dacă e vreo urmă de îndoială, trebuie s-o risipesc acum.

— Și cum vrei să faci asta?

Bill o privi scurt.

— Mă predau. Mă duc după el. Să-l aud cu ochii mei. Dacă minte... o să-i explodez capul înainte să mai spună un cuvânt.

Sam clătină capul, împotrivă.

— Nebunie. Te va ucide.

Bill zâmbi fără căldură:

— Poate. Dar dacă mă întorc... mă întorc cu adevărul.

Se ridică din ascunzătoare, ridicând mâinile. În aer rece, figura lui se contura clar. Straun ieși dintre copaci, cu pușca îndreptată spre el. În spate, ceilalți doi mercenari țințeau și ei.

— Mă predau, spuse Bill.

— Prostuț până la capăt…

Straun se apropie. Îi puse arma la tâmplă.

— Ultimele cuvinte?

Bill zâmbi:

— Da. Ți-ai uitat spatele.

Poc!

Un foc scurt. Nancy. Una dintre umbrele căzu. Straun întoarse capul. Atât i-a fost.

Bill îl doborî cu o lovitură de genunchi și îi smulse arma. În câteva secunde, totul se încheie.

Pădurea redeveni tăcută.

Bill se aplecă peste Straun, rănit, dar încă respirând.

— Vorbește. Adevărul. Ultima ta șansă.

Straun râse, cu sângele în colțul gurii.

— Thea... e sus. La „Coliba Norvegiană”. Baza din munți. Dar... nu vei înțelege. Vei vedea cu ochii tăi.

Sam se apropie, schiopătând.

— Trăiește?

— Încă. Dar nu mult.

Nancy șopti:

— Ce facem acum?

Bill se ridică. În mâini ținea din nou pușca.

— Mergem în munți. Până la capăt.

Munții Yukonului erau albi și necruțători. Zăpada ajungea până la genunchi, iar vântul lovea în valuri tăcute, dar ucigătoare. Urmele pe care le lăsaseră Bill, Sam și Nancy se ștergeau aproape imediat, dar cei trei mergeau înainte. Erau răniți, obosiți, înfometați, dar năzuința lor ardea ca un foc mocnit.

„Coliba Norvegiană” nu era o colibă. Era o fortăreață de lemn masiv, construită între stânci, aproape invizibilă de jos. Cu turnuri de observație, gard electric și câini. Foarte departe de orice drum sau rută aeriană oficială.

Bill o văzuse pentru prima oară cu binoclul, ascuns într-o stâncă.

— E acolo, spuse el. Simt asta.

Nancy, epuizată dar hotărâtă, încuviință.

— Și dacă ea… chiar a ales asta?

Bill tăcu o clipă.

— Atunci o voi privi în ochi… și o voi lăsa în urmă.

Au coborât la adăpostul nopții, când gheața trosnea sub pași și tot ce se mișca putea fi o umbră sau o capcană.

Sam a neutralizat un paznic într-o patrulă, apoi l-au dezbrăcat și i-au luat uniforma. Nancy s-a furișat printre depozite cu o repeziciune care nu mai semăna deloc cu fata răpită din Bellingham. Bill, cu fața plină de zăpadă, a pătruns printr-o laterală deschisă.

— Aici, șopti ea.

O scară interioară, luminată slab.

În capătul coridorului, o ușă.

Bill o împinse. Liniște. O cameră caldă, simplă. Pe pat, cu spatele la el, o siluetă.

— Thea?

Fata se întoarse. Părul tuns scurt. Ochii larg deschiși. Nu era legată. Nu era speriată.

— Bill.

— Ești în viață.

— Da.

— Și… ești liberă?

Ea nu răspunse.

— Straun zicea că ești parte din asta. Alții au murit. L-am urmărit până aici.

Thea oftă. Se ridică.

— Nu sunt parte din nimic. Dar nici victima ta nu mai sunt. N-ai fost acolo când aveam nevoie. Am fost vândută. Traficată. Și am învățat că doar puterea mă ține vie.

— Asta e alegerea ta?

— E singura alegere pe care o am. Dacă rămân aici, supraviețuiesc. Dacă fug cu tine, mor.

Nancy intră ușor pe ușă, cu arma în mâini.

— Poate ai uitat ce e libertatea. Dar noi n-am uitat.

Thea îi privi. Se apropie de Bill.

— Dacă mă iei cu forța, nu voi veni. Dar dacă mă întrebi... îți spun: nu mai vreau să fiu salvată.

Bill rămase nemișcat.

— Și dacă nu ești salvată, vei fi complice.

Thea ridică din umeri, cu ochi obosiți.

— Poate. Sau poate am fost mereu.

În spate, o explozie. Sam declanșase focul asupra generatoarelor. În cinci minute, baza era în flăcări.

Bill o prinse pe Thea de braț.

— Ultima oară. Ești cu noi sau rămâi cu ei?

Ea îl privi lung. Lacrimi. Și totuși, hotărâre.

— Rămân.

Au fugit în tăcere, prin pădurea înghețată, până la marginea râului îngust unde avionul de rezervă, ascuns sub pânze, aștepta

ca un câine credincios. Sam pornise deja elicea. Nancy se așeză în spate fără un cuvânt, iar Bill își aruncă privirea înapoi.

Focul cuprinsese deja întreg complexul. În aerul tăios al nordului, flăcările păreau niște fantome roșii. Nicio urmă de Thea.

Avionul se ridică greoi, trecând la câțiva metri de copaci. Vântul îi izbea, dar pilotul, un bătrân suedez plătit gras, nu scotea niciun sunet.

Nancy îl întrebă pe Bill:

— Crezi că va supraviețui?

— Nu știu, spuse el. Dar știu că nu era pregătită să vină înapoi. Poate n-a fost niciodată.

— Ce vei face acum?

Bill privi în jos, către întinderea nesfârșită de zăpadă.

— Mergem mai departe. Poate că Thea e vie. Poate că altundeva, altă Thea e încă în pericol. Până n-am dovada, nu mă opresc.

— Și eu? întrebă Nancy, cu o voce slabă.

Bill o privi cu blândețe.

— Tu alegi. Poți merge înapoi, spre o viață normală. Sau poți veni cu noi.

— Nu cred că mai știu ce e normalul, șopti ea.

Sam râse din cabină, fără să se întoarcă:

— Atunci ești una de-a noastră.

Câteva zile mai târziu, în Anchorage, într-un motel ieftin, Bill scria ceva într-un carnețel. Sam dormea cu gura căscată pe

patul vecin. Nancy, la fereastră, privea cum zăpada se transforma în ploaie.

Pe masă, o nouă fotografie alb-negru, prost developată arăta o femeie legată într-o baracă din apropierea graniței cu Columbia Britanică.

Sub poză: „Atenție: individ periculos. Posibilă victimă. Salvarea trebuie să vină din afară."

Bill zâmbi vag. Își puse pistolul în toc.

— Începem iar?

— Începem iar, spuse Nancy.

Și astfel, căutarea Theei continua. Sau poate doar lupta împotriva umbrei care o luase.

Dar un lucru era sigur: Bill Gazon nu avea să renunțe niciodată.

«COLECŢIA CITITORULUI DE AZI»

Singura colecţie adevărată de romane de aventuri şi suspans, apărută după 1989 !

Primele numere apărute cuprind autori celebrii !

11.AURUL ULTIMULUI STUART de Yves Dartois
12.SECRETUL DIRECTORULUI de Rex Hardinge
13.TEMEȚI-VĂ DE NINA! de Albert Herzog
14.ENIGMA DIAMANTELOR de Freeman W. Crofts
15.INVITAȚII MORTULUI de Alexandre Colter
16.O CRIMĂ PE COASTA DE AZUR de Rosa & Dudley Lambert
17.SICRIUL FARAONULUI de Herman Landon
18.SPECTRUL VERDE de Herman Landon
19.CLIPELE LUI BRAHMA de Peter Stratis
20.EVADARE DIN SIBERIA de Peter Stratis

Editura «MARIST» alege pentru dvs. cele mai frumoase şi picante romane de aventuri, de dragoste, poliţiste şi le publică în

«COLECŢIA CITITORULUI DE AZI»

Romane publicate frumos cartonate cu coperta în culori şi cu 200 – 300 pagini

Puteţi comanda toată colecţia la numărul de telefon: 0751 235 341 sau pe email:colectia.cititorului.de.azi@gmail.com

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

CATALOGUL APARIŢIILOR

01. Cerşetorul orb
02. Temniţa de sub apă
03. Nebunul de pe Şoseaua Caravanelor
04. Piatra roşie
05. Zeul cu cornul de aur
06. Printre piraţii chinezi
07. În tara soarelui roşu
08. Misterul morţii de pe vapor
10. Avionul în pană
11. Corabia cu perle din Osaka
12. În Ţara Elefantului Alb
13. Beţia de opiu
15. Vârcolacul din Camciatca
16. În Siberia
17. Mica florăreasă

Fiecare volum cuprinde o povestire completă !